

250/05). Proto se uplatní coby rozhodné, kdy žaloba došla soudu.“

Zohlednění okamžiku odeslání datové zprávy se pak nejeví vhodným ani z hlediska faktického a z hlediska zachování právní jistoty. Webový portál informačního systému datových schránek (jakožto výchozí klient pro práci s datovými zprávami; dostupný na adrese [httpS://www.mojedatovaschranka.cz](http://www.mojedatovaschranka.cz)) totiž jak v přehledu odeslaných zpráv, tak i v detailu konkrétní datové zprávy na doručence zobrazuje uživateli přesné časové informace (v rádech vteřin) pouze o dodání a doručení datové zprávy, nikoli však již o jejím odeslání.

(-)

Pro úplnost lze konstatovat, že ustanovení § 18 zákona č. 300/2008 Sb. mezi skupiny osob, které činí úkony vůči orgánům veřejné moci prostřednictvím datové schránky, zahrnuje pouze fyzické osoby, podnikající fyzické osoby a právnické osoby, tedy nikoliv jiné orgány veřejné moci vystupující v určitém vztahu v jiném postavení, nežli vrchnostenský úřad. Vzájemné doručování mezi orgány veřejné moci prostřednictvím datové schránky předpokládá § 17 zákona č. 300/2008 Sb. Je-li však orgán veřejné moci jedním z účastníků řízení, musí být v souladu se zásadou rovnosti účastníků soudního řízení v rovném postavení s ostatními účastníky (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Je tedy zcela nepřipustné, aby při posuzování zachování lhůty stanovené soudním řádem správním platila pro účastníky odlišná pravidla.

tohoto sporu byla ukončena rozsudkem v květnu 2010, ve kterém byla společnost LimeWire shledána vinnou z porušování autorského práva. Druhá fáze sporu je představována tímto rozhodnutím, který zakazuje šíření programu LimeWire. Třetí část sporu se týká výše škody. Vydání rozsudku o náhradě škody se očekává začátkem roku 2011.

Podstatou nyní vydaného rozhodnutí soudu je schválení dohody obou stran sporu o tom, že program LimeWire se již nebude dále rozšiřovat. Žalobci a soud využili angloamerického právního institutu „*permanent injunction*“, volně přeložitelného jako „*trvalý soudní příkaz*“. Návrh trvalého příkazu podaly strany v září 2010, soud tento návrh dne 26. října 2010 schválil.

Podle amerického autorského zákona (Copyright Act) lze žalobcům udělit soudní ochranu, pokud tím lze předejít budoucím porušením autorského práva.² Soud v tomto případě potvrdil, že všechny podmínky pro udělení „*permanent injunction*“ byly splněny: (1) žalobci utrpěli nenahraditelnou újmu, (2) jiné opravné prostředky, jako je náhrada škody, jsou nedostatečné pro kompenzaci způsobené újmy, (3) vzhledem k rovnováze mezi těžkostmi žalobce a žalovaného, je spravedlivá náprava věci zaručena, a (4) veřejný zájem není tímto trvalým příkazem poškozen.

Důkazní břemeno leží na žalobcích, kteří musí prokázat, že náhrada škody není právním nárokem, který je pro řešení sporu dostatečný. Co se týče první podmínky, americké soudy často používají domněnku, že porušení autorského práva vždy představuje nenahraditelnou újmu. V posuzovaném případě se jedná o tak rozsáhlé porušení autorských práv, že je více než pravděpodobné, že žalovaný nebude schopen případnou náhradu škody uhradit v plném rozsahu. Navíc, ani uhrazení škody vzniklé v minulosti by nezastavilo aktuální a budoucí sdílení nelegálně držených souborů. Takového cíle lze dosáhnout pouze pomocí trvalého příkazu, což naplňuje druhou podmínku. S posledními dvěma požadavky neměl soud již žádné argumentační obtíže. Soud v podstatě odmítl zohlednit zájmy LimeWire, neboť její obchodní model je postaven na porušování autorských práv. Ohledně čtvrté podmínky soud pouze konstatoval, že tento trvalý příkaz sleduje veřejný zájem a nemůže být s ním v rozporu.

Rozhodnutí se po vypořádání těchto podmínek, pečlivě věnuje obsahu trvalého soudního příkazu: společnosti LimeWire bylo zakázáno jakýmkoliv způsobem zneužívat díla chráněná autorským právem, zejména jejich kopírováním, reprodukcí, stahováním, distribucí, sdělováním veřejnosti, uploadováním, odkazováním na ně a veřejným přehráváním. Rozhodnutí dále ukládá řadu jiných povinností: LimeWire nesmí např. přímo či nepřímo podporovat uživatele internetu, aby využívali jiný podobný systém sdílení souborů (např. Piratebay, eDonkey, eMule apod.) nebo, aby zdrojový kód svého

Asociace amerického nahrávacího průmyslu proti LimeWire

Martin Organík

Soud	U.S. District Court, New York
Sp. zn.	No. 06 Civ. 05936 (KMW)
Datum	26.10.2010
Dostupnost	Rozhodnutí dostupné na webových stránkách žalovaného (www.limewire.com), dosud nepublikováno.

Společnosti LimeWire, která vyvinula stejnojmenný software umožňující lidem sdílet hudební a filmové soubory přes internet, přikázal newyorský soud, aby omezila funkčnost jejich aplikací. Podle rozhodnutí nesmí společnost dále rozšiřovat a podporovat software LimeWire, který patří mezi nejčastější pirátské peer-to-peer programy. Soud zdůraznil, že v posledních dvou letech byl z jediné stránky www.download.com stažen tento program 50 milionkrát.

Spor začal žalobou z porušování autorského práva v říjnu 2006. Hromadnou žalobu proti společnosti LimeWire (Lime Wire LLC, Lime Group LLC) a zároveň proti Marku Gortonovi (Chief Executive Officer) a Gregovi Bildsonovi (Chief Technology Officer) podaly velké „nahrávací“ společnosti.¹ První fáze

1 Seznam všech žalobců: *Arista Records LLC; Atlantic Recording Corporation; BMG Music; Capitol Records, Inc.; Elektra Entertainment Group Inc.; Interscope Records; LaFace Records LLC; Motown Record Company, L.P.; Priority Re-*

cords LLC; Sony BMG Music Entertainment; UMG Recordings, Inc.; Virgin Records America, Inc.; Warner Bros. Records Inc. Ze soudní dokumentace vyplývá, že žalobci byli v řízení společně zastupováni asociací "Recording Industry Association of America".

2 Srov. 17 U.S.C. § 502(a) a násl.

programu poskytla jiné osobě, která by jej mohla opět provozovat.

Rozhodnutí soudu bylo okamžitě účinné a LimeWire již 26. října 2010 ukončila podporu svých programů, což ve většině případů znamenalo, že tyto programy přestaly fungovat. Vzhledem k povaze rozhodnutí (schválení dohody soudem) není možné, aby se některá ze stran proti němu odvolala. LimeWire však může podat opravný prostředek na konci celého řízení – po vydání rozhodnutí o náhradě škody, které se očekává v příštím roce.

Závěrem lze poukázat širší dopady tohoto rozhodnutí: Dlouhodobě se totiž vede diskuze o tom, zda se za internetové piráctví mají stíhat zejména jednotlivci (uživatelé) nebo společnosti, které vědomě piráctví umožňují svými službami, příp. je dokonce jako LimeWire podporují. Rozhodnutí tuto obecnou otázku samozřejmě nepředkládá ani neřeší, ale je dalším kouskem skládky, která dokazuje, že obrana směřující proti společnostem typu LimeWire možná je, a lze se jí dovolávat i před americkými soudy. O jejich vztahu k ochraně autorských práv se letos začalo diskutovat poté, co soud v Kalifornii rozhodl, že společnost RapidShare neodpovídá za ilegální obsah, který uživatelé uploadují na jimi poskytované hromadné datové úložiště.

Optimistický náhled na toto rozhodnutí ruší skutečnost, že zákaz programu LimeWire přišel po mnoha letech jeho existence, a to v okamžiku, kdy tato technologie bývá některými internetovými piráty označována již za překonanou.

vylučného práva na rozmnožování zakotveném v čl. 2 téže směrnice. Tato „spravedlivá odměna“ je nejčastěji realizována formou dodatkových autorských odměn (ang. „copyright levies“), kterou mají povinnost platit výrobci, dovozci, příjemci, popř. dopravci nebo zasílatelé rozmnožovacích přístrojů a médií. Výše uvedené povinné osoby musí platit odměny příslušným kolektivním správcům bez ohledu, zda tyto přístroje či média budou skutečně použity k pořízení rozmnoženiny pro soukromou potřebu fyzickou osobou či nikoliv. Výběr těchto odměn a jejich rozúčtování konkrétním autorům pak zajišťují příslušní kolektivní správci.³

Právě platba „poplatku za soukromé rozmnožování“ ve výši 16 759, 25 EUR se stala předmětem sporu mezi španělským kolektivním správcem Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE) a společností PADAWAN SL. Žalovaná společnost PADAWAN SL, uvádějící na španělský trh v letech 2002 až 2004 digitální média (CD-RW, DVD-R aj.), odmítla tento poplatek uhradit s tím, že média nebyla určena pro pořizování rozmnoženin pro soukromou potřebu. Poplatek stanovený paušálně bez rozdílu a bez ohledu na funkci, k níž jsou média určena, je tak, dle názoru žalované, v rozporu s informační směrnicí jelikož není spravedlivý.

O výklad relevantních článků informační směrnice požádal odvolací soud, Audiencia Provincial de Barcelona, v předběžné otázce ze dne 31. října 2008.⁴ Položené otázky se v podstatě zaměřily na to, jak musí být koncipován systém pro výběr „poplatku za soukromé rozmnožování“, aby zajistil požadovanou „přiměřenou rovnováhu“ (ang. „fair balance“) zájmů všech zainteresovaných stran a dále zda je uvalení poplatku na všechna média bez ohledu na účel jejich použití v souladu s konceptem „spravedlivé odměny“ (ang. „fair compensation“).

V rozsudku ze dne 21. října 2010, který se ztotožnil se Stanoviskem generální advokátky Verici Trstenjak,⁵ Soud nejdříve konstatoval, že pojem „spravedlivá odměna“ je „autonomním pojmem práva Unie a jako takový musí být na jejím území vykládán jednotně“ (37), jelikož neobsahuje žádný odkaz na vnitrostátní právní řády. Naopak její výše a způsob výběru jsou ponechány plně v diskreci jednotlivých členských států.

Soud dále judikoval, že spravedlivá odměna musí být chápána jako „protiplnění za újmu“ (40) způsobenou užitím díla bez svolení autora. Explicitně stanovil, že právě rozmnožování pro soukromou potřebu je úkon způsobilý takovouto újmu způsobit (44), přičemž k její

PADAWAN SL v. Sociedad General de Autores y Editores (SGAE)

Matěj Myška

Soud	Soudní dvůr Evropské unie
Sp. zn.	C-467/08
Datum	21. 10. 2010
Dostupnost	online curia.europe.eu

Právní věta: *Uplatnění poplatku za soukromé rozmnožování bez rozdílu, zejména na vybavení, přístroje a nosiče pro digitální rozmnožování, jež nebyly poskytnuty soukromým uživatelům a jsou zjevně vyhrazeny k jiným účelům než pro pořizování rozmnoženin k soukromému užití, není v souladu se směrnicí 2001/29.*

V tomto rozhodnutí se Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soud“) zabýval institutem „spravedlivé odměny“, která podle čl. 5 odst. 2 písm b) informační směrnice,¹ náleží autorům za dovozené rozmnožování jejich děl pro soukromou potřebu² a tedy jejich

1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230).

2 V oficiálním překladu informační je použit výraz „soukromé užití“, český autorský zákon pak používá výraz „osobní potřeba“, v této anotaci je v souladu s rozsudkem používán výraz „soukromá potřeba“.

3 V českém právu je tento systém zakotven v § 25 autorského zákona, konkrétní výše je pak stanovena vyhláškou č. 488/2006 Sb. Ministerstva kultury ze dne 16. října 2006, kterou se stanoví typy přístrojů k hotovování rozmnoženin, typy nenahrávaných nosičů záznamů a výše paušálních odměn.

4 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Audiencia Provincial de Barcelona (Španělsko) dne 31. října 2008 - Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE) v. Padawan, S.L., další účastnice: Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA). Úř. věst. C 19, 24.01.2009, s.12.

5 Stanovisko generální advokátky Verici Trstenjak ze dne 11. května 2010. [online] [cit.2011-01-20]. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/cgi-bin/form.pl?lang=CS&Submit=rechercher&numaff=C-467/08>. [cit.2011-01-2011].